

Markó Béla

TÖRT ARANY

Tölgyek alatt Arany-betűk,
a tört Arany még szíven üt,
lehulló lomb Arany-kora,
magyar vers Arany-alkonya,

fekete holló hajnala,
és az örök Arany-anya
soha nem múló sóhaja,
apródok Arany-füst haja,

összekevert történelem,
Arany-múlt és Arany-jelen,
kertemben Arany-takaró,
mindig Aranyra hull a hó,

ha jön a tél, úgyis Arany,
fent ég a nap, s árnyéka van
egy száraz ágnak idelent,
teszem-veszem, hogy mit jelent,

ami Arany, de mind Arany,
Zách Klára vére is Arany,
s Dalos Eszti is kerge fény
tengerihántás éjjelén,

se nesz, se tűz, se tíz, se hús,
egyetlenegy, s az is lehúz,
kötőszó-boglár, szín-Arany,
szótlán vagyok már, nincs szavam,

köröttem Arany-zuhatag,
és Arany-morzsák hullanak

mindenfélé, nem is vagyok,
legfeljebb hogyha hallgatok,

mert Aranyból van mondatom,
tőle tudom, hogy mondhatom.
Ki az? Mi az? Arany-eső
a rím, a rag, nem én, de ő!

Akinek ilyen neve van,
bárhol jár, mindenütt Arany,
zápor eláll, és szél elül,
s tovább Aranylik itt belül.

Marosvásárbely, 2017. január 6.